

A SOLYMÁRI MÁRIA

*Már láttam a solymári Máriát,
Rózsét szedett, ruhája csupa rongy volt,
Karjára vett egy jó nyalábnyi fál
És könnyezett... tán a lelkemre gondolt.*

*Tán megsajnálta didergő szívem,
Mely nyáron is otthonlalanul fázik,
Mert megszólított: „Szivedbe viszem.
Hogy fellobogjon, ami ott paráztlik.”...*

*És csóvát vetett szívembe a tűz.
Ne sírj Anyám, ne sírj, te égi Szűz,
Hisz nincs boldogabb nálam a világon.*

*Szegény voltam, s enyém lett vagyoned! --
Már messze járt... csak könnye ragyogott
A harmatban egy mezei virágon.*

Bittner Lajos

AZ IDŐBEN AZ IDŐTLENRE LETTEM

*Az időben az időtlenre lettem,
Az éjszakában láttam a napot —
Bár komor felleg gomolyog felettem —
Kisebbitenek, s egyre több vagyok,
Erőm fogytán, lassanként nincs mit ennem,
És mégis mindennap jóllakhatok;
A halál óránként tanyát ver bennem,
De makacs vendégként csak maradok.
Míg szemem zokog, lábam táncra perdül
És félreállok, míg kavarg a tánc;
A sirok között ajkam dalra csendül
S a szívem burka fagyott jégzománc.
Ezüstgomb vagyok ébenfa botvégén
S élek az élet ellentétéképpen.*

Bittner Lajos

A FELLEG

*Fehér felleg vagyok,
A nap hívott elő
A rút mocsárból,
Friss széllet vágatok,
A szívem könnyező
Tavaszi zápor.*

*Világom más világ,
Messzire látok én,
Túl minden hércen
S a tiszta hóvirág
A havasok gyepén:
Húgom, testvérem.*

*Gyöles lelkem törli meg
A bágyadt csillagot
S a méla holdat.
Pamatom úgy libeg,
Akár egy égre rótt,
Széltzilált mondat.*

*De ha elolvasod
Mit a szél titka sző,
Vig leszel s bátor;
Veled így egy vagyok
S a szívem napverő,
Tavaszi mámor!*

Bittner Lajos